

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

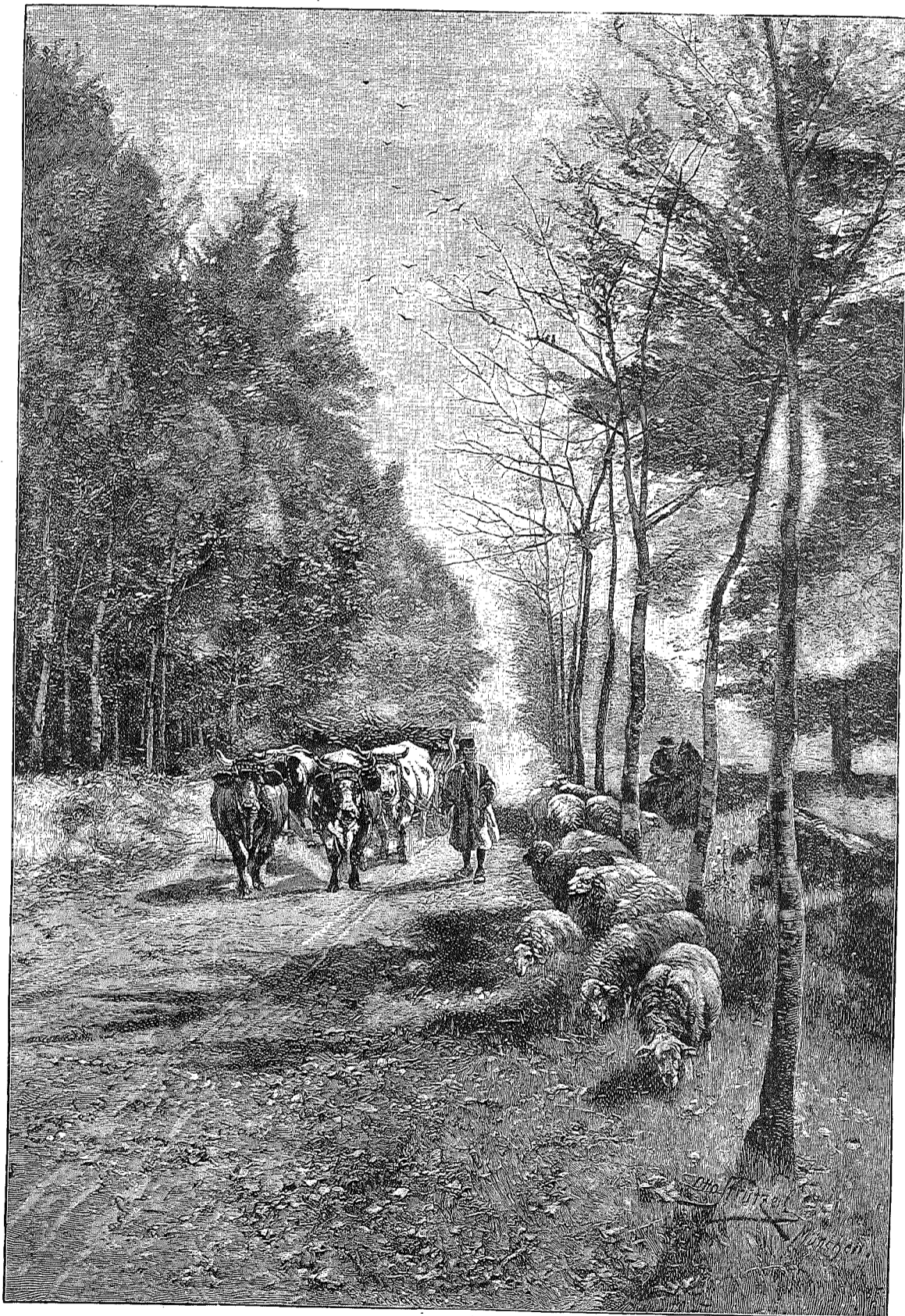
Nr. 24.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 17de Juni 1893.

Illustreret Familienblad
efstjeres af G. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Stovvej. Efter et Maleri af D. Strügel.

Ved Paasketid.

Der stod en Gang et Folk ved Jordans
Bred

Og skued fuldt af Haab mod Længselslandet;
De vidste jo, at Herren selv var med
Og selv dem vilde følge over Vandet;
Han havde ført dem ved det røde Hav,
Hvor Døden trued dem til begge Sider.
I Dybet Fiendehæren fandt sin Grav,
Mens Israel tørsko't over Havet skrider.

Og siden i de fyrretyve Aar,
Da Folkets største Part fandt Ørkendøden,
Og Trællesindet gav dem tunge Kaar,
Jehova glemte ej sit Folk i Nøden,
Thi Haabet om Forjættelsernes Land
Den unge Slægt bar frejdig gennem
Tiden.

Til Josva førte dem til Flodens Rand
For hisset over at begynde Striden.

Som hine staa vi og ved Flodens Rand
Og stirrer frem mod Landet, Gud forjættet:
Som hine gav os Gud i Ørken Vand
Og med sit Mannabrød os kjærlig mættet,
Men foran os en trofast Høvding gik
Og brød os Vejen over Dødens Bølge;
Nu vender hisset han mod os sit Blik
Og rækker Haanden den, som ham vil
følge.

Det Haab, som Gud os gav i Ørkennød,
Det sødtes jo hin store Paaskemorgen,
Da Jesus sejred over Synd og Død
Og hans Opstandelse for vor blev Borgen;
Og skal vi end igjennem Dødens Gru,
Den tabte dog sin Braad ved Jesu Sejer,
Og fremad tør vi gaa med frejdig Hu,
Thi Haabet om Opstandelse vi ejer!

— Hvor godt, naar Livets Vandring her
er endt

At kunne ile hjem til Længselslandet,
Hvor Gud for evig Livets Sol har tændt
Og ingen Mislyd er med Glæden blandet,
Men hvor en stor og dejlig Paaskefest
Beredes alle dem, der Herren følge.

Som stred sig gennem en Langfredags
Strid
Og bares frelste over Dødens Bølge!

E. P.

Hvem er hun?

Af
Jeanie L. Gould
ved D. B.
Eftertrykt forbydes.
(Kortl.)

16de Kapitel.

Haa op i Miss Daijys Bærelse, Maggie, og bed hende komme ind til mig, naar hun er færdig til at gaa, og tag Hat og Schawl paa Dig og følg hende til Mr. Elives, naar hun har talt med mig." Mrs. Moulton sad i sit eget lille Studerværelse, et Sted, som de smaa betragtede med Værefrygt og en vis Skjhed, men som var et meget behageligt Opholdssted for de ældre Elever, naar de ønskede en rolig Stund. De elskede sin Lærerinde højt, og vi maa vise Mrs. Moulton den Respektfuldhed at sige, at de mest uregjerlige snart blev medgjørliche under hendes Regimente. Hun var født Lærerinde, og hendes milde Bestemthed og gode Forstand gjorde hende elsket af alle hendes Elever.

Nogle Djeblifte, efterat Pigen var gaaet, hørtes en Banken paa Døren, og en slank ung Pige i en net, men tarvelig hvid Kjole traadte ind — Marjorie med det samme barnlige Ansigt, med de uskyldige, tankefulde Øjne og gulgule Haar; det var Marjorie selv som satte sig paa den af Mrs. Moulton anviste Stol og sagde: "Dunster De at tale med mig, Mrs. Moulton? Jeg var færdig, da Budet kom, jeg skulde bare have mine maleriske Filler ned i Kurven her."

"Maleriske Filler! hvad skal det betyde?" "Min Dragt til Tableauret", sagde Marjorie smilende. "Phebe bragte mig hvad jeg kalder maleriske Filler imorges, med den Bæst, at jeg maatte se, om de passede."

"Ah, jeg forstaaer, det er Tableauerne for den frivillige Sygeplejeforening. Men jeg sendte Bud efter Dig, Kjære, for at tale med Dig om en Sag, som jeg tænkte, Du kunde finde saa Anledning til at raadføre Dig med Mr. Elive og Virginia om iaften. Jeg har modtaget Brev fra en Kusine, som bor i Virginia hos den kjære gamle Mrs. Frost, som Du oftere har hørt mig nævne. Jeg var hos hende, da jeg var en liden Pige (hun boede den Gang i Philadelphia), og der er ingen, jeg holder mere af. Hendes Niece, Miss Deborah, har skrevet for at spørge, om jeg kan sende hende en ung Pige som Guvernant for Mrs. Frosts smaa Barnebarn, og Daijy, i mange Dele finder jeg, det netop er, hvad Du ønsker."

"Hvor glad jeg er!" Marjorie klappede i Hænderne.

"Børnene er smaa endnu", sagde Mrs. Moulton smilende, "og Miss Debby skriver: meget forjæmte og livlige. Det er ikke ganske efter mit Dunster, at Du skal forlade mig saa snart, men dette synes at kunne blive saadan god Begyndelse for Dig. Du sagde, at Du ikke ønskede at blive Lærerinde for store Børn straks, og deri tror jeg, Du har Ret. Det er troende, venlige Folk, og den Gage, Miss Debby byder, er god; men der er dog noget at betænke ved Sagen; er Du ikke angstelig ved at rejse jydover nu under Krigen? Debby skriver, at endnu har de ikke lidt nogen Overlast, og Plantagen ligger fem Mil fra Deepwater Run, som jo egentlig heller ikke er noget Sted af Bigtighed."

"Jeg er ikke bange", sagde Marjorie; "men jeg maa spørge Mr. Elive først. Jeg skulde være saa glad ved at tjene noget."

Mrs. Moulton klappede hende paa kinden og sagde venligt:

"Mit kjære Barn, jeg er sikker paa, vi ikke vil blive stoffede, og jeg er glad over, at Du synes om dette. Miss Debby siger, at Du kan saa følge nedover med en Bekjendt af dem, som just nu er her i Forretninger; derfor maatte jeg tale med Dig, før Du gif til Mr. Elives. Giv Virginia fra mig, og bed hende at komme her til mig imorgen, saa vi kan tale sammen om dette. Gaa saa og mor Dig, Barn, og fortæl mig imorgen om Tableauerne."

Mrs. Moulton indhyllede hende i et Schawl, kysede hende, og sendte hende afsted med Maggie.

Mr. Elives Hus var prægtig oplyst, og da Marjorie ringede, kom Phebe sturtende ud af Bibliotheket for at tage imod hende. "Det var dejlig, De kom, Daijy, skynd Dem op i Miss Ginnys Bærelse."

Marjorie gav Phebe sin Kuro og sprang op til Virginia.

Den smukke Virginia var nu bleven Mrs. Randolph. Phebes Ærelse var gaaet i Opholdelse, skjønt den trojaste Barnepike var bleven sørgelig stoffet ved, at det storartede Bryllup, som hun havde glædet sig til, maatte opgives. Krigens Puft havde berørt Virginias Liv, som saa mange andre unge Pigers, og hun var bleven viet samme Aften, som hendes Ægte-mand maatte afrejse til sit Regiment. Det første halve Aar af sit ægteskabelige Liv tilbragte Virginia i Lejren, og det andet i Frygt og Haab hjemme. Men hun bevarede sin livlige, kjække Aand gennem alt, var sin Faders Trost og Marjories kjærlige Ven under den Prøvelsens Tid, der paafulgte.

Tilfældigt blev Randolph faaret i et af de store Slag i Vesten og sendt hjem, som han jagde, just saapas daarlig, at han trængte til Pleje; og nu, da han var saa meget bedre, havde Virginia — altid virksom — faaet istand en Aftenunderholdning med Tableauer for at hjælpe paa Finantterne i Sygeplejeforeningen.

"Er det Dig, Daijy?" raabte Kaptejn Randolph, da Marjorie stak Hovedet ind af Døren. "Denne min Hustru er bleven en saadan Tyrann, at jeg tvivler om at faa hendes Raades Tilladelse til at komme ned og se den storartede Forestilling. Hvad har vel Dronning Maria af Skotland gjort med en faaret Soldat i det nittende Aarhundrede?"

"De burde forestille Dem at være George Douglajs, som skal hjælpe den stakkels Dronning til Flugt," sagde Marjorie, idet hun bøjede sig ned for at kysse Virginia, der var blændende smuk i sit Kostume som Maria Stuart. "Jeg er saa glad over at finde Dem alene, Mrs. Randolph; jeg har en Nyhed at fortælle."

"Mange Tak", sagde Kaptejn Randolph, "jeg regner altjaa kun for Luft?"

"Bryd Dig ikke om hans Snaf," sagde Virginia. "Hvad er det Kjære? nogle nye Elever?"

"Ja, jeg haaber det," sagde Marjorie med en liden munter Latter, "men det er mine Elever denne Gang, Mrs. Randolph. Jeg kan faa en Guvernantepost."

"Daijy! da vi talte om dette sidst, var vi enige i, at ingen af disse Poster var antagelige."

"Ja, men jeg tror denne er det," sagde Marjorie bestemt, men bestemt.

"Ja, pas Du paa den Pige," sagde Kaptejn Randolph og nikkede eftertrykkelig. Jeg har altid jagt Dig, at det en vakker Dag vilde vise sig, at hun var en liden Stivnakke, og se nu til."

Virginia og Marjorie lo begge, og Marjorie fortalte om Mrs. Moultons Brev.

Mrs. Randolph rystede dog betænkelig paa Hovedet, da hun hørte, hvor det var, og spurgte sin Mand om hans Mening. Men Kaptejn Randolph syntes ikke at finde Beliggenheden farlig, hvilket der hidindtil heller ikke havde været nogen Grund til. Han vilde ikke give noget Raad, men beundrede øjensynlig Marjories Uafhængighedsfølelse.

"Vi kan intet afgjøre, før vi har talt med Papa derom," sagde Virginia. "Men Daijy — Du er jo ikke klædt. Spring ud til Phebe og kom ind til mig i Frokostværelset, naar Du er færdig. Fred, hvis Du ikke opfører Dig med mere Værdighed, vil min Krave blive aldeles ødelagt," og Dronning Maria løst sig med Værdighed fra hans Omfavnelser.

Salen var aldeles fyldt med Tilskuere, og Tableauerne, som Virginia havde arrangeret med udmærket Smag, blev stærkt applauderede. Marjorie skulde først fremtræde i det næstsidste.

"Hvad er dette?" spurgte Mrs. Saunderson og satte Lorgnetten til Øjet.

"Moderløs" staar der paa Programmet," sagde hendes Datter Minnie; "Virginia sagde, det var efter et Billede af en fremragende Maler i Rom. Ah, det er jo denne Daijy Russell!"

Dette Tableau var meget enkelt. Kun et Pigeansigt — en Pige neppe mere end et Barn — indenfor en kunstig udskåret Ramme; men Udtrykket i disse underlige, dejlige Øjne, Munden og alt, var det samme, der havde gaaet Virginia til Hjerte, da hun første Gang saa Marjorie, et yndigt Billede i al dets Simplicitet.

En Pause af taus Beundring paafulgte, derefter stormende Applaus, da Teppet faldt.

„Kan De sige mig, hvem det er?“ spurgte en Herre, idet han nervøst tørrede Sveden af sit Ansigt.

„Det er et Fattigbarn, som Mr. Clive og Mrs. Randolph har taget sig af,“ svarede Mrs. Saunderson.

„Det er altsaa ingen Slægtning?“ gispede Herren.

„Mrs. Saunderson saa overrasket paa ham.

„Vist ikke, jeg sagde, hun var et Fattigbarn, som Mrs. Randolph havde taget op fra Gaden et eller andet Sted. Clives hører til vore bedste Familier, Sir.“

Mr. Rogers mumlede noget om, at han intet ountd mente, og faldt halv afmægtig tilbage i Stolen, uden at kunne sige noget i de første fem Minutter; men Damen hvistede til sin Datter: „Manden maa enten være beruset, eller forrykt. Jeg skulde ønske, at Harry ikke vilde sende Breve med en saadan besynderlig Mand.“

„Du ved, de træffer alle Slags Mennesker i Armeen,“ svarede Minnie.

„Det var paa Nippet,“ tænkte Rogers, da han gik ned med Damerne, „det var forfærdeligt. Hvor taabeligt af mig ikke at erindre, at Mr. Clive boede her. Jeg kunde gjerne gaa fra Forstanden. Heldig at ikke Værten fik se mig; jeg vilde frygte hans skarpe Øjne tiltrods for Paryk og Barter. Kan det være Barnet? ja hendes Moders levende Billede. Skal da den Kvinde altid forfølge mig som et Spøgelse?“

„Da Virginia kom ind fra det sidste Tableau for at se efter Marjorie, fandt hun hende og sin Fader i en ivrig Konversation, og Spor af Taarer paa Marjories Kind viste hende, at de ikke havde været saa ganske enige.

„Bed Du, at dette Barn er bestemt paa at sørge for sig selv,“ sagde hendes Fader og trak hende ned paa Sofaen ved Siden af sig. „Hvad skal jeg sige dertil?“

„Jeg synes, vi skal lade hende prøve det, Papa,“ sagde Virginia. „Daisy har sat sin Hu til denne Plan, og det er saa meget bedre at lade hende gjøre sit første Forsøg hos Folk, som vi ved noget om.“

„Jeg husker meget godt gamle Mrs. Frost,“ sagde Mr. Clive. „Hun maa næsten være niti Aar nu. Ja, Daisy, hvis baade Virginia og Mrs. Moulton finder det bedst, maa jeg vel give efter; men husk paa, Barn, hvis Du ikke synes om det, eller paa nogen Maade kommer i Ubehageligheder, saa har Du altid et Hjem her. Du er et kjært Barn, og jeg vil nødig lade Dig rejse.“

„Dette var saa ualmindelig meget jagt af Mr. Clive, at Marjorie følte sig ganske overvældet. „Jeg tror aldrig, et hjemløst Barn nogeninde har truffet saa kjærlige Venner som jeg,“ hvistede hun taknemmelig. Men Mr. Clive vilde aldrig høre om Tak, saa han afbrød hende ved at sige, at hun skulde høre tilbage til Mrs. Moulton, og gik ud for at give Ordre med Hensyn til Vognen.

„Jeg kommer imorgen,“ sagde Virginia, da de kysjede hinanden til Afsted. „Fortæl nu Mrs. Moulton, hvilken Lykke mine Tableauer gjorde.“

Men Marjorie tænkte ikke meget paa Tableauerne nu, hun var helt optaget af sine nye Udsigter og Tanken paa de to smaa Elever, der ventede paa hende nede i Virginia.

Det varede længe, inden Virginia kom næste Dag, og Marjorie begyndte at blive ganske træt af at vente og tænke paa at gaa ned til Mr. Clives for at se, hvordan det forholdt sig, da Mrs. Randolphs Vogn kjørte frem for Døren, og med det samme Marjorie saa hende, forstod hun, at noget usædvanligt var haendt.

„Jeg kunde ikke komme før,“ sagde hun, idet hun hilste kjærlig paa Mrs. Moulton. „Sent igaaftes, just efter Du havde forladt os, Daisy, fik vi et Telegram fra Onkel Percy med Melding om Bedstefader Clives Død. Han døde pludselig, og Papa er rejst til Begravelsen; jeg har holdt paa at pakke ind i hele Formiddag — men dette er ikke alt,“ og hun kunde ikke holde de gjenstridige Taarer tilbage; „Fred har faaet Marchordre, og jeg frygter for, at jeg ikke kan beholde ham længere end til næste Uge.“

„Saaledes er det at være en Soldats Hustru i Krigstid,“ sagde Mrs. Moulton og trykkede kjærlig den Haand, der laa i hendes.

„Ja,“ sagde Virginia og tilbagetrængte sin

Hulken. „Men jeg kom for at tale om Daisys Planer, lad mig saa se Brevet.“

Mrs. Moulton rakte hende det, og Virginia gik med sin sædvanlige varme Interesse ind paa Sagen, uden at tænke paa sine egne Ønsker om at beholde hende hos sig. Her nu, da Fred skulde forlade hende, følte hun, hvilken Trøst det vilde være at have den unge Pige hos sig, som hun holdt saa inderlig af; men da hun saa, hvor ivrig optaget Marjorie var af sin Plan, vilde hun ikke sige et Ord for at saa hende til at opgive den. Hun vidste, at hendes Ønsker vilde være afgjørende for Marjorie. Imidlertid sad denne og lyttede til sine Venners Samtale om hendes Fremtidsudsigter, byggede Lustkasteller, og tænkte paa, hvor morsomt det skulde blive at fortjene noget selv.

Efter som Marjorie i disse seks Aar var bleven stærkere, havde hun ophørt at føle den Forfærdelse, der før overkom hende ved Tanken paa, at hun intet kunde mindes fra den Tid, der laa bag hendes Sygdom og elendige Liv hos Moll. Manges Nat havde hun ligget vaagen og forjagt at samle det lille, hun kunde erindre. Dommer Gray, eller som hun for sig selv kaldte ham: „Manden, der lærte mig Juledigtet,“ var den, der traadte mest i Forgrunden. Besynderligt nok kunde hun huske hvert Ord af Digtet, men ikke Mr. Grays Navn eller den By, hvor han boede, medens dog hans Ansigt med de smukke Øjne og det venlige, muntre Smil ofte stod for hende.

„Jeg skal møde ham igjen en Dag,“ plejede hun at sige til sig selv, „og da skal jeg ganske huske alt.“

Barney hørte ogsaa til de Folk, der levede i hendes Drømmeverden, han stod for hende som en Slags Tjener, og hun havde faaet den Ide, at han havde været med paa Skibet, hvis voldsomme Gyngen altid stod saa levende for hende. Haabet om en Dag at finde sin Fader, holdt hun inderlig fast ved, saa usandsynligt det end syntes, at det skulde gaa i Opfyldelse. Omtrent seks Maaneder, efter at hun var kommet til Philadelphia, sendte Mr. Percy Clive dem fra New-York en liden Gæfte, som han sagde, at en fattig Kone havde afleveret til en af Betjentene paa Kontoret med den Betsed, at Nancy havde været der med den, og at den tilhørte lille Mary. Hun sagde, idet hun viste dem Mr. Clives Kort, at Herren nok vilde vide, hvem hun mente.

Gæften indeholdt en Snor med Guldpærler, hvoraf tre var borttagne. Denne lille Begivenhed bidrog til, at Clives end mere fandt, at der hvilede noget hemmelighedsfuldt over Marjorie. Selv sammenblandede hun i sine forvirrede Grindringer denne med Armringen, Barney havde givet hende, tog den ofte frem og saa paa Perlerne med drømmende Øjne, idet hun haabede, at det spundne med Tiden skulde træde klart frem for hende.

Virginia og Mrs. Moulton havde nu bestemt alt med Hensyn til hendes Rejse, og hun var glad ved at skulle rejse saa langt som til Washington med Kaptejn Randolph.

Der var en god Del at ordne med Hensyn til Marjories Garderobe. Virginia tilbød Phebes Tjeneste og bad Mrs. Moulton om at saa beholde Daisy hos sig al den Tid, hun kunde afse hende. Men omsider var de sidste Ting sjet, og den lille Kuffert pakket af Phebes kjærlige Hænder; og med mange Kys og Bønner blev Marjorie sendt afsted, ligesom Børn i et Feventyr for at søge sin Lykke, og gjorde ubewidst det første Skridt paa Vejen til at finde sin Fader.

17de Kapitel.

Mr. Percy Clive sad i et lidet Hjørneværelse i sit gamle Hus i Craignest foran en stor Sekretær. Han var en Mand med et behageligt Ansigt og havde stor Familielighed med sin ældste Broder, uden at besidde noget af det kolde Udtryk, der karakteriserede Selden Clives Ansigt, naar han ikke talte.

Ligeover for ham sad en Herre i Generalsuniform; han syntes at være en Mand i sine bedste Aar, stjønt Livets Strid havde efterladt mange Linjer paa hans smukke Pande, og det vemodige Udtryk i hans dybe graa Øjne fortalte om Sorg og Bekymring, og stjønt General Clive var ti Aar yngre end sin ældre Broder, saaes der naagt et sølvhvidt Haar mellem hans brune Locker.

„Det var Skæde, at Selden saa snart maatte rejse tilbage til Philadelphia,“ sagde Percy Clive, idet han lagde ned en Pakke Papirer, som han omhyggelig havde gennemseet. „Jeg har stor Tilid til hans kolde, klare Hoved; jeg tror aldrig, Du rigtig forstod at vurdere ham, George.“

„Det burde jeg dog nok,“ sagde General Clive med et sørgmodigt Smil; „han blev altid holdt frem for mig som et Mønster af Fader, jeg skulde efterfølge ham i alt.“

„Og I stemmede, overens som Dje og Vand omtrent. Jeg kan ellers sige Dig, at Selden er ligejaameget skuffet som jeg over Faders Testamente. Vi haabede saa meget efter hans venlige Modtagelse, da Du kom fra Kina. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den gamle Herre ikke den Gang forandrede sit Testamente, og Selden tror bestemt, at der maa findes et Kodiciel et eller andet Sted. Hvis ikke — Mr. Clives Ansigt fik et forlegent Udtryk — „hvis ikke, har Selden og jeg bestemt, at Du skal have din Del af Faders Ejendom.“

„Det ligner Dig, Percy,“ sagde General Clive og lagde kjærlig Haanden paa sin Broders Skulder, „og det er meget højsmodigt af Selden, men jeg kan ikke lade Eder udføre Eders gode Hensigt. Jeg har nok i mine egne hurt fortjente Dollars og ønskede kun at se et Tegns paa, at Fader virkelig havde tilgivet mig; men han var ubøjselig til det sidste; hvilken Fernwillie han havde.“

„Men han elskede Dig højest af os alle,“ sagde Mr. Clive, „derfor kan jeg ikke tro — stop! Dette ser mærkelig ligt ud til at kunne være noget.“

General Clive sprang op fra sin Stol, da Broderen aabnede Papiret, som han holdt i sin Haand. „Jeg testamenterer,“ saa lod Kodicilet, til Marjorie, min Søn George Clives ældste Barn, og Madeline Harvé, hans Hustru, en Trediedel af min personlige Ejendom, nemlig, — og nu fulgte en lang Liste over Ejendele og Penges, der beløb sig til flere Hundrede Tusind Dollars — „dette gjør jeg paa Grund af min store Uretfærdighed og Haardhed mod den samme Madeline Harvé Clive om Aftenen den 3die December 18—; og overdrager herved mine Søner at anstille Efterfølgere, om hun lever eller er død, da mine egne har været for-gjæves. Denne min testamentariske Beslutning skal være min Søn George, som jeg i et tidligere Testamente har gjort arveløs, et Tegns paa, at jeg har tilgivet ham.“

„Gode Gud!“ raabte Mr. Percy Clive og for op ved at høre et tungt Fald. „Han er bevimet!“

Han sprang hen og ringede. „Løb efter noget Vin!“ raabte han til den indtrædende gamle Tjener. „General Clive er bleven syg, Robert — noget Vand, skynd Dig!“

Men Glæde dræber sjelden, og kort efter sad General Clive oprejst og tilbageviste Vinen, men sagde i stærk Bevægelse: „O, at jeg ikke vidste dette før! Min elskede Madeline!“ og han skjulte sit Ansigt og hulkede højt, idet Billedet af hans unge Hustru traadte frem for ham.

„Fandt De det Papir, De søgte efter, Sir?“ spurgte Tjeneren hvistende. „Jeg anede, det havde noget at gjøre med Damen.“

General Clive opfangede Ordene. „Hvad er det, Robert?“ spurgte han ivrig og hævede Hovedet.

Robert havde været hos gamle Mr. Clive i tredive Aar og kunde maasse bringe lidtlys i Sagen.

„Jeg spurgte kun Mr. Percy, om han havde fundet Papiret, Sir. Mr. Selden spurgte igaaftes, før, han rejste, om jeg kunde sige, hvor den gamle Herre gjemte sine Papirer, og jeg sagde, det var i Sekretæren, jeg saa ham just lægge et der Dagen før han døde, Sir; og for seks Maaneder siden, fattede James, Mrs. Macencie og jeg vore Navne under et Papir, som den gamle Herre sagde var et Slags Testamente.“

„Og hvorfor sagde Du ikke dette før?“ spurgte General Clive heftig.

„Hvorledes kunde jeg vide, hvordan det forholdt sig, Sir?“ sagde Robert arbdig. „Det var først, da Mr. Selden spurgte mig om dette, at jeg kom til at tænke paa, at der vist manglede et.“

„Hvad var det, Du sagde om Damen?“ vedblev General Clive.

„Jeg ønsker ikke at blande mig i dette, Sir,“ sagde Robert og henvendte sig til Mr. Percy Clive som den mest rolige af de to; „men jeg husker saa godt den Aften, hun kom her, og i den sidste Tid

(Fort. paa Side 190.)

Boghandler Albert Cammermeyer.

Den Mand, hvis Billede vi idag bringer vore Læsere, afgiver et smukt Vidnesbyrd om hvilket Resultat der kan naaes, naar man er i Besiddelse af levende Interesse for sin Livsgjerning og af Energi og Arbejdskraft.

Fredrik Albert Cammermeyer er født 27de December 1838 i Indviklen i Nordfjord, hvor hans Fader Johan Widing Heiberg var Distriktslæge. I en Alder af 17 Aar kom han til en Boghandler i Drammen, og efter at have opholdt sig her i 7 Aar rejste han til Kristiania for at uddanne sig videre, indtil han i 1867 etablerede sin egen Forretning. Denne begyndte han med smaa Midler — 60 Spd. siges at have være hans hele Ejendom — men han havde en solid Uddannelse og en Energi som faa. Den nye Forlags-Boghandel vandt Publikums Sympathi, noget hvortil en hurtig Ekspedition og Ejersens vindende, noble Personlighed ikke mindst bidrog, og allerede i 1869 maatte Forretningen udvides og flyttes til et større Lokale i Byens Hovedstrøg, Karl-Johansgade. Efter 10 Aars Forløb udtrævedes atter en ny Udvidelse, og for hvert Aar, der gik, tiltog Omsetningen.

I 1888 afhændede Cammermeyer For-

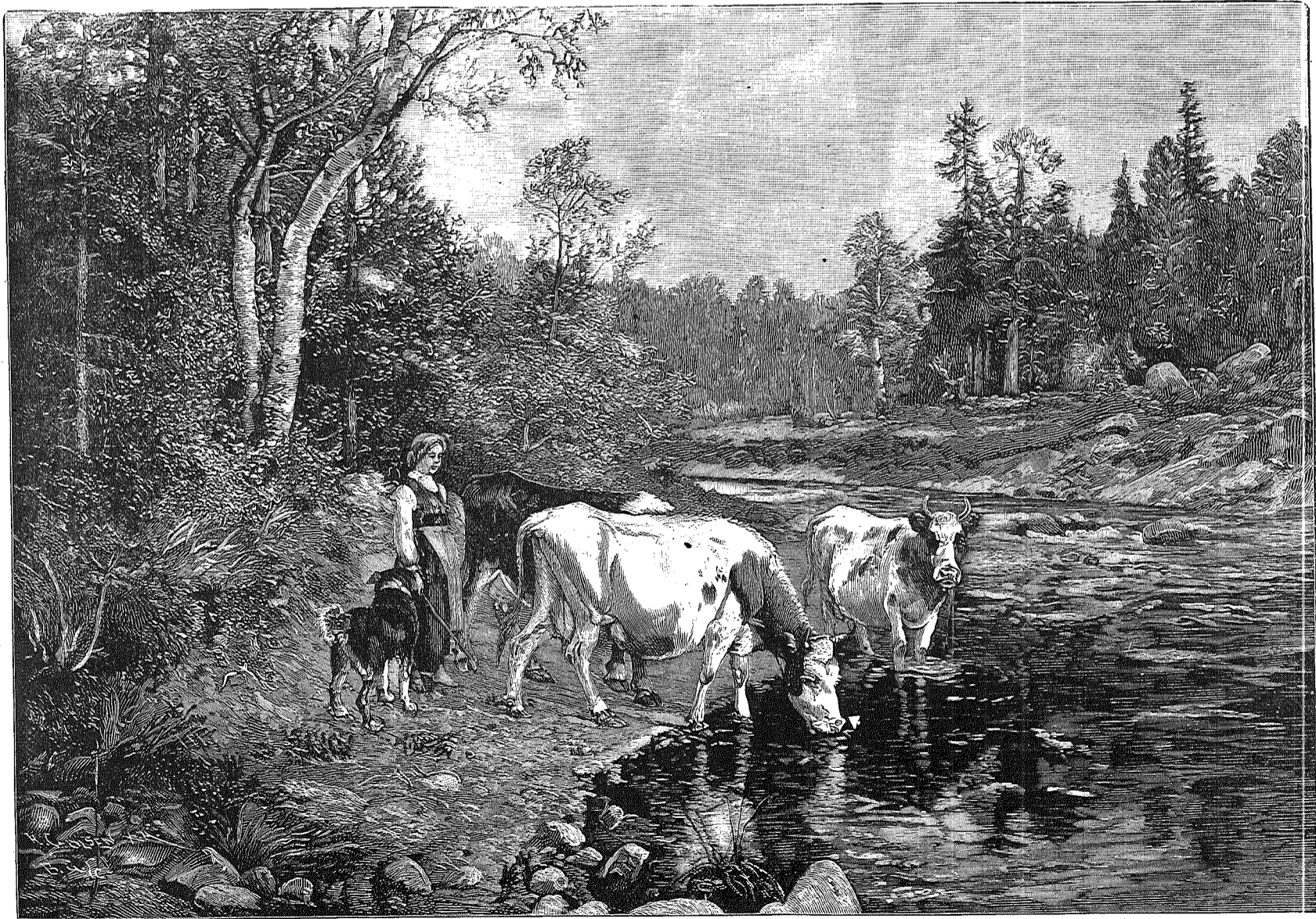

Boghandler Albert Cammermeyer.

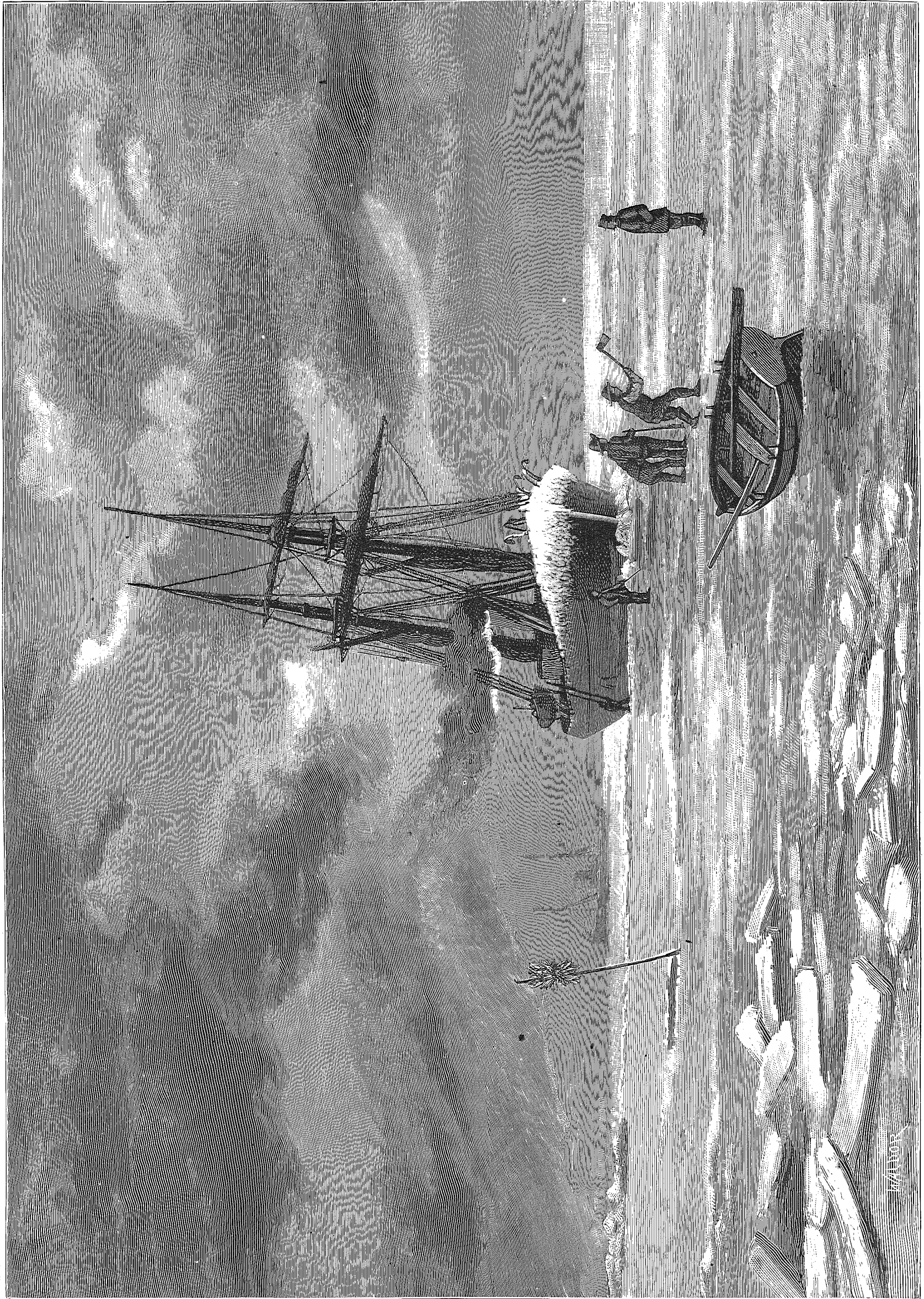
timentsboghandelen til tre af sine mangeaarige Medarbejdere, Dhr. Gulbrandsen, Federsfen og Raabe, der fremdeles forfatter den, medens han selv beholdt Forlagsforretningen. Hans Helbred var imidlertid knækket, og det varede ikke længe, før han ogsaa skilte sig ved Forlaget, som hørte til de betydeligste i Norden. Det omfattede ved Afslutningen nemlig ikke mindre end 1100 forskjellige Bøger og repræsenterede efter almindelige Bogladepreiser en Sum af 1½ Million Kroner — et stort Resultat af en 23aarig Virksomhed.

Der kunde trænges en Hvile efter et saadant Arbejde, men han skulde ikke nyde den længe blandt sine Kjære henede. Den 18de Februar hensov han stille og rolig i en Alder af kun 54 Aar; men hans Dagværk vil leve, det Arbejde, han har gjort for at fremme Folkets aandelige Interesser, det vil værne om hans Minde.

Hans Begravelse, der foregik 27de Febr. til Vor Frelzers Gravlund, viste ogsaa med hvilken Sympathi han var omfattet. Kisten var aldeles oversaaet med prægtige Krands, bl. a. fra den danske Boghandlerforening, Norsk Provinsboghandlerforening, hans forhenværende Personale o. s. v., og i det overordentlig talrige Digsølge deltog bl. a. en Mængde Forfattere samt Størsteparten af Byens Boghandlere og Bogtrykkere.

Aften ved Elven. Efter et Maleri af A. A. Stevold.

Køst i Nien. Efter Tegning af Th. Møller.

jendte den gamle Herre mig ud omkring for at høre efter hende."

"Fortæl mig den hele Historie," sagde Mr. Clive, idet han saa hen til sin Broder, der gjorde en utaalmodig Bevægelse.

"Det var en meget kold Aften i December," sagde Robert, "efterat Herren havde spist Middag, og det sneede stærkt. Jeg kom ind gennem Gangen med Kandelaberne, da der pludselig blev ringet; jeg satte Lyfene fra mig og gik for at aabne Døren. Der stod en Dame og holdt et lidet Barn i sine Arme, og hun saa meget bleg ud og spurgte med svag Stemme: "Er Mr. Clive hjemme?" Hun talte som en Udlænding og stansede imellem ligesom usikker paa Ordene. Jeg bad hende gaa ind og aabne Stuedøren for hende, men hun nødede. "Er Mr. Clive der?" spurgte hun frygtfuld. "Nej," sagde jeg, "men jeg vil bede ham komme ud, hvis De vil sige mig Deres Navn." Hun pressede Hænderne sammen ligesom i nervøs Frygt og sagde: "Vil De være saa snil at føre mig lige ind til ham." "Men det tør jeg ikke," sagde jeg, han vilde blive meget vred." "Lad mig følge med Dem, sagde hun bønlig, jeg har staaet op fra Sygeengen for at komme hid, og faar han vide, hvem jeg er, frygter jeg for, han ikke vil se mig." Saa sagde jeg, hun maatte følge efter mig, da jeg gik ind med Lyfene og spurgte, hvilket Navn jeg skulde melde."

Robert stansede og saa deltagende hen paa General Clive.

"Bliv ved," sagde denne næsten med en Stønnen.

"Det var Deres Hustru, Mr. George," sagde den gamle Tjener. "Mrs. George Clive," sagde hun, og et Djeblik var jeg bange for at gaa, da min Herre havde forbudt mig at nævne Dem, siden Deres Giftemaal. Men hun saa saa smuk og sød ud, og hendes Hænder skjævede saa, at den lille Pige vedblev at spørge: "Fryser Du Mama?" Hun var saa sød, at jeg tænkte, min Herres Hjerte kanstte vilde smelte, naar han saa hende; saa gik jeg videre og aabnede Døren her. Da jeg satte Lyfene ned, vendte Mr. Clive sig og saa paa mig og de to, der fulgte mig. Jeg gjorde mig saa kjæk, som jeg kunde, og meldte: "Mrs. George Clive, Sir."

Den gamle Herre faldt tilbage i Stolen, som om han var bleven rammet af et Slag, derpaa blev hans Ansigt mørkerødt, og han sagde med halvfvalt Stemme: "Jeg kjenner ingen af det Navn. Saa hende bort, Robert." Men hun rørte sig ikke, hun slap blot Barnets Haand og nikkede til hende, og den Lille sprang hen og forsøgte at gribe Mr. Clives Haand. "Vil Du ikke give Marjorie et Kys?" sagde hun og løftede sit søde lille Ansigt op til ham. Det var Deres Moders Navn, Mr. George, og jeg tænker, det gjorde Indtryk paa ham, for skjont han puffede den Lille fra sig, saa hun næsten tumlede overende, sagde han til mig. "Gaa ud, Robert, og luk Døren." Men jeg gik ikke længere end til Foden af Trappen, og derfra hørte jeg Lyden af Stemmer; Mr. Clives haard og stræng, den andens blød og klar og imellem hulkende. Efter en halv Time ringede min Herre voldsomt, og da jeg aabnede Døren, forekom han mig at se mange Aar ældre ud. "Bring disse Folk ud," tordnede han, "og lad dem aldrig komme indenfor min Dør igjen."

"Jeg skal aldrig mere sætte min Fod her, hvor min Mand er bleven saa grusomt behandlet," raabte Damen heftig. "Vi vil gaa mit Barn," og hun gik ud i Gangen, høj og rank, og hendes smukke store Dine flammede; saa staselig en Dame, Mr. George, som jeg nogensinde har seet.

Men da Døren var lukket efter hende, faldt hun frastøst ned i en Stol. Jeg sprang efter noget Vin og fik hende til at smage den, men saa snart som hun kom sig lidt, vilde hun ikke følge en Draabe mere. "Det vilde kvæle mig," sagde hun. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, Mr. George, jeg bad hende komme med ind til Husholderstuen og vente, til Vejret havde lagt sig, for det var en forfærdelig Aften at være ude i for en svag Kvinde, end sige for Barnet; men hun vilde ikke høre derpaa. Da hun havde hvilet lidt, rejste hun sig og gik til Døren; men da den gik op, kom der saadant voldsomt Vindstød med Sne imod hende, at jeg fik hende til at love at bide et Djeblik, til jeg havde været oppe hos Mrs. Macencie og faaet et Schawl at indhylle Barnet i, som var meget tyndklædt. "Ja, for Barnets Skyld," sagde hun, og jeg skyndte mig op til Mrs. Macencie, som da hun hørte om det forældue, faldt frem et Schawl, hun engang havde

faaet af Deres Moder, Mr. George, og som havde været hendes eget. Jeg sprang ned med det og fortalte, at det havde tilhørt gamle Mrs. Clive, men hun hørte ikke stort paa mig, spurgte kun, om den nærmeste Vej til Saybrooke. Jeg vidste hende den og fulgte hende et Stykke; men jeg er bange, hun alligevel gik fejl, da jeg aldrig har kunnet finde Spor af hende der."

"Og er dette alt, hvad Du kan fortælle mig?" spurgte General Clive.

"Det er alt, Sir, jeg skulde ønske, det var mere, men sandelig," tilføjede den gamle Tjener, "saa det tungt paa min Herres Sind, mangen en Aften, naar han sad i Stolen der med Kvinden foran sig, hørte jeg ham sukke tungt, og jeg tvivler ikke om, at det var Tanken paa, at han havde stødt disse to ud i den stormfulde Nat, der trykkede ham ned tilsidst."

"Tak Robert," sagde Mr. Clive, der følte, at hans Broder ikke kunde taale mere, "vil Du bede Mrs. Macencie om at have Frostosten færdig en halv Time tidligere end sædvanlig."

General Clive rakte Haanden ud til den gamle Tjener, idet han gik forbi ham. "Tak, min gode Robert, for din Venlighed mod min Hustru og mit Barn; jeg skal aldrig glemme Dig."

"Kunde jeg bare gjort mere, Sir," sagde Robert vort over det venlige Smil og den bevægede Stemme hos den unge Herre, som han kaldte ham.

"Hvad tænker Du nu at gjøre?" sagde Percy Clive, da han en Stund havde iagttaget sin Broder, medens han i dybe Tanker vandrede op og ned i Værelset.

"Gjøre?" raabte han lidenskabelig. "Hvad kan jeg andet gjøre, end fare Landet rundt for at søge efter mit Barn."

"Det var en sørgelig Omstændighed, at Du ved din Kompagnons Død var nødt til at oprette din Hjemreise. Jeg er bange for, Du er kommet fire Aar for sent."

"Det vilde ingen Forskjel gjort," sagde General Clive sørgmodig. "Endog nu finder jeg det haardt at tilgive. Hvad havde Madeline gjort, at hun skulde lide for min Skyld? Jeg maa have ligget ihj hos Dig just den Gang. Kunde jeg blot finde den Skurk Rodman, skulde jeg kanstte saa fuld Bæstet om alt. Han maa vide noget, han er den eneste Person, der kan vide noget. Skade at han blev jaget, før jeg kom op af Sygdommen; men nu maa jeg sætte alt i Bevægelse for at finde ham, om han endnu er ilive." General Clive blev ganske bleg blot ved Tanken paa den Mandes mulige Død, der kunde give ham Oplysninger om hans Hustru og Barn.

"Vær ikke altfor jangvint," sagde hans Broder. "Jeg skal forsøge ikke at være det; men Percy, kan Du tænke Dig min usigelige Længsel efter disse to i alle disse Aar? Kan Du undres over, at Haabet, — saa svagt det er — om at se min lille Marjorie igjen, fylder mit Hjerte med Glæde?"

"Og mine inderligste Ønsker følger Dig, min kjære Broder, Du kan disponere over mig, paa hvilken Maade Du vil, om jeg kan være Dig til nogen Hjælp."

"Tak, Percy, det ved jeg og kommer nok ogsaa snart til at benytte mig af din Tjenestvillighed, da min Permission er udløbet Lørdag, og som Sagerne nu staaar, kan jeg ikke bede om at faa den forlænget. Vi kan vente et Angreb hvert Djeblik, og jeg maa være paa min Plads; men rejser jeg herfra i aften, faar jeg to Dage til min Disposition til at efterforske heromkring. Why er det nærmeste Sted, vi vil begynde der?"

"Deri er jeg ikke enig med Dig; uden nogen- som helst Hjælp eller Ketteknor vil det være til liden Nytte."

"Hvad raader Du da til?" udbrod Generalen. "Jeg vilde tage til Saybrooke, der er den største af disse Byer heromkring, og der er et nogenlunde Politik."

"Nu saa til Saybrooke da," raabte hans Broder ivrig. "Giv James Ordre til at kjøre os, mens jeg pakker min Kuffet. Hvor langt er det?"

"Tyve Mil? Naar vi kjører ordentlig, kan vi være der kl. 7; jeg kunde ikke holde ud at tage med Diligencen nu."

Mr. Clive rystede lidt paa Hovedet, da hans Broder havde forladt ham, og han satte sig ned ved Sekretæren, hvor Rodicilet laa aabent foran ham. Det var skrevet med hans Faders egen, knudrede

Haandskrift, Underkriften bestemt som altid, skjont den gamle Mand havde været over otti Aar.

Han maa have været overbevist om, at Barnet levede, han vilde ellers ikke have testamenteret hende dette uden mindste Forbehold. Men nogen af Papirerne skulde indeholde et eller andet Brev — denne Tanke slog pludselig Mr. Clive, og han begyndte omhyggelig at undersøge Papirerne igjen.

Forti.

To Venner.

(Af Lind.)

Maanelshet glitrede paa Rudernes Frostblomster; hist og her dukkede en Stjerne frem paa den kolde blaa Himmel, og en skarp Nordenvind strøg ned igennem Gaden og fejede den løse Sne længere og længere affted.

Det var Nytaarsaften.

Doktor Sten havde netop lukket den sidste Patient ud fra sit Kontor og aabnede et Vindue i Venter værelset for at slippe ind den friske Luft.

Huf, for et hurtigt Vejr! — Det knirkede under Fødderne nede paa Gaden. Folk strømmede frem og tilbage, røde og forfrosne og holdt Hænderne for Ørene. Denne Aften skulde han dog tilbringe hjemme hos sin Familie. For ham var det jo Højtid i dobbelt Betydning; det var ikke alene Nytaarsaften, men ogsaa hans firtiaarige Fødselsdag, og i den Anledning havde han indbudt endel Slægtninge og Venner til Selskab om Aftenen. Han havde allerede givet Tjenerne den Befaling, at hvis der kom nogen for at hente ham, saa skulde de sige, at han ikke var tilstede og vise dem til hans Hjælplæge, som boede skraa over Gaden.

Udenfor Døren mødte hans yngste lille Datter ham. "Kommer Du snart ind til os nu, Papa?" spurgte hun.

"Ja, nu kommer jeg," svarede Lægen; han løftede den Lille op paa Armen og bar hende med sig ind.

Hele Lejligheden var allerede oplyst og straalende i Festsplans. Blomsterduften strømmede hom imøde som fra et Drevhus, og alle de smukke Planter og Buketter, som han var bleven tilsendt i Løbet af Dagen, tog sig vakfært ud i den klare Belysning.

Fruen var ude i Kjøkkenet for at ordne lidt med Tjenerne, førend Gjæsterne begyndte at komme.

Doktoren tændte sin lange Pibe, satte sig magerlig ned i en Vænestol og tog lille Susse paa sit Kna. Det ringede paa Entrekloffen. Var det allerede den Tid, Gjæsterne kunde ventes? Han saa paa sit Uhr. Men idetsamme kom en af Pigerne ind og fortalte, at der var en Mand ude; som endelig maatte tale med Doktoren; "han skulde hilse fra en Barnedomsven, eller saadant noget," sagde hun.

"Bed ham gaa ind i Venter værelset, saa skal jeg straks komme," sagde Doktoren og rejste sig.

I Venter værelset stod en ung Mand med Rejsefrakke, et Skjært slynget flere Gange omkring Halsen og en Svøbe i Haanden.

"Er De Doktor Sten, med Forlov?" spurgte han.

"Ja."

"Jeg skal hilse fra Deres Ven, Skibskaptein Myhre; han ligger meget ihj af Lungebetændelse. Distriktslægen derude har været hos ham et Par Gange; han har nok lidet Haab om, at han skal blive frisk igjen. Men nu er det hans eneste Ønske at faa tale med Dem, og jeg skulde spørge, om De vilde være saa snil og følge med udover i Aften, for jeg tror ikke, han har saa lang Tid igjen."

Doktoren strøg sig over Panden og betænkte sig et Djeblik.

"Hvorlangt omtrent er det derud?" — spurgte han.

"Lidt over to Mil," svarede Manden, "men jeg har en flink Hest, saa vi skal ikke være saa længe paa Vejen."

"Saa er det vel bedst, jeg følger med."

Han gik ind og fortalte sin Hustru, at han ogsaa denne Aften, maatte ud til en Syg, nemlig en kjær Barnedomsven, "men jeg skal forsøge at være her tilbage før Aftensmadsen er færdig" tilføjede han.

"Men Wilhelm, Wilhelm, hvad skal dog det betyde, kan Du da ikke blive hjemme denne eneste Aften?" spurgte hun. Hendes Stemme lød saa ve-

modig, saa bedrøvet, som han kun en eneste Gang havde hørt den før, nemlig første Gang han saa hende; det var ved hendes Faders Dødsleje.

Det var nu allerede ti Aar siden. Doktor Sten havde netop begyndt at praktisere som Læge i Hovedstaden, da der en Aften pludselig kom Bud efter ham, han maatte snarest mulig komme over Gaden, da en ældre Herre var faldt om paa sit Kontor, rammet af Hjerneslag.

O hvor godt han erindrede den Aften, da den unge Frøken kom hen til ham med et bedrøvet Udtryk i de smukke, dyblaa Øjne, som hun fæstede saa spørgende paa ham og sagde: „Hvad tror De om Papa, Hr. Doktor, kan De intet gøre for ham?“

Hvor inderlig gjerne han i det Øjeblik havde ønsket, at han kunde givet den unge, elskværdige Dame et trøstende Svar, men det kunde han ikke. Han forstod, at hendes Fader kun havde saa Øjeblikke tilbage.

„Desværre Frøken, ingen jordisk Læge kan gøre noget for ham,“ var det Svar, som han gav hende.

Nu gjenkjendte han atter den samme vemodige Klang i hendes Stemme, det samme bedrøvede Udtryk i hendes Øjne. Denne Gang stod det i hans Magt at opfylde hendes Ønske. Hvad skulde han gøre? — Føje sin Hustru og ikke opfylde sin unge Vens, maatte sidste Ønske?

Nej, han kunde ikke, han maatte afsted.

Dg saa jatte han sig i Slæden, tog selv Tømmerne, gav et Smæld med Svøben, og afsted gik det først gennem Byens befærdede Gader og siden henover den haardtrosne, maanebelyste Landevej.

Doktor Sten var Søn af en Proprietær, der ejede store Skove, Landejendomme og Møllebrug nogle Mile fra Hovedstaden. Hans Ven, Skibskaptejn Myhre, var eneste Søn paa en liden Bondegaard, som kaldtes Myren og laa i Nærheden af Stens Ejendom. Derude paa Landet blev han kaldt „Jakob Myra“, men dengang han kom til Kristiania for at gaa paa Styrmandskole, lod han trykke: „Myhre“ paa sine Visittkort.

Proprietær Sten havde Huslærer til sine Børn, men Jakob gik paa Almueskole. De to Børn var omtrent lige gamle, Jakob var kun nogle Uger ældre end sin Kammerat, og de var uadskillige Venner, lige fra sin tidlige Barndom. Om Sommeren strejfede de omkring i Mark og Skov, om Vinteren gik de paa Skøjter sammen, stod paa Ski og agede paa Kjølle i Vassen udenfor Stens Ejendom.

Proprietærens var meget gjæstfrie Folk, der var altid Fremmede og ofte store Selskaber; men Wilhelm var ikke tilfreds uden han fik Lov til at have sin Ven, Jakob Myren, hos sig.

Jakob havde en Fætter, som var Skibskaptejn og som boede i Nærheden af Søen. Han havde engang været med sine Forældre hos ham i Besøg, og efter den Tid byggede han Skibe, satte Master og Sejl paa, og talte altid om, at han skulde blive Sømand, naar han bare blev stor. Da skulde han rejse did, hvor der voksede store Skove af Appelsiner, og han kunde saa spise saa mange Appelsiner som han vilde.

De blev konfirmerede paa samme Dag, Wilhelm Sten stod øverst paa Kirkegulvet, Jakob var den tredje i Rækken. Hos Proprietærens var der stort Konfirmationselskab, Jakob Myren havde ogsaa sine Venner og Slægtninge hos sig og kunde ikke tilbringe den Dag sammen med Wilhelm. Men nypaa Eftermiddagen, da de sad omkring Kaffebordet nede i Myren, hørtes nogen sløjte udenfor Døren. Jakob, som forstod hvem det var, rejste sig idetsamme og gik ud.

Det var Wilhelm Sten, som stod udenfor, i sin nye sorte Dress og med en mægtig Guldkjede paa Bryttet, som han havde faaet af sin Fader i Konfirmationsgave.

De talte en Stund sammen om sine Præsenter og om sin Fremtid, og da Wilhelm ikke vilde gaa ind, fordi han ikke turde være saa længe borte, fulgte Jakob ham et Stykke paa Bejen.

Men saa var ogsaa Adskillelsens Øjeblik temmelig nær.

Straks efter sin Konfirmation rejste Wilhelm Sten til Hovedstaden for at begynde paa Skole, og nogle Uger senere tog Jakob Myre med sin Fætter og rejste tilhørs.

I Begyndelsen jævnedes Wilhelm Sten meget baade sit Hjem og sin Barndomsven, og han glædede sig ubeskrivelig til den første Juleferie, men efter som Tiden gik, og han blev mere fortrolig med

Livet i Hovedstaden og fik flere og flere Venner, ønskede han sig slet ikke tilbage til den ensformige Tilværelse derude paa Landet.

Der gik flere Aar.

Wilhelm Sten havde baade taget Artium og Andeneksamen med bedste Karakter og havde allerede ladet trykke: „stud. med.“ paa sine Visittkort. Han havde netop modtaget Brev fra sin Ven, Styrmænd Myhre, at han nu efter tre Aars Tur med et Kristianiaskib snart var at vente hjem. Wilhelm Sten glædede sig nok til at gjenjse sin Barndomsven, men interesserede sig ikke saa meget for hans Selskab som før, for nu havde han saa mange andre Venner og Bekjendte i Byen.

Det var en straalende Eftermiddag med klart Solskin og blaa Himmel. Wilhelm Sten havde været paa Forelæsning paa Universitetet om Formiddagen, men kom noget jent hjem, da han havde været indom hos en Kammerat for at samtale om en Landtur, som de skulde foretage førstkommande Søndag. Der skulde være flere unge Damer med og deriblandt en, hvis Selskab han særlig interesserede sig for. Han kom springende op paa sit Værelse i sit sædvanlige gode Humør og kastede Bøgerne fra sig paa Bordet, medens han sløjtede en lystig Melodi, som han havde hørt paa Theateret Aftenen forud. Idetsamme kom hans Værtinde ind og fortalte ham, at hans Fader to Gange havde været oppe og spurgt efter ham; han var netop gaaet ud, og hvis han ikke traf ham, skulde han snart komme op igjen.

Nogle Minutter senere ringede det paa Entrekloften, og hans Fader kom ind. I hans bedrøvede Blik og af den mørke Skygge over hans Pande, kunde Wilhelm øjeblikkelig se, at der var noget paa færde.

„Hvordan staar det til hjemme, er I friske alle sammen?“ spurgte han.

„Ja, — Gud ske Lov — Gutten min,“ svarede Faderen, „vi er nok friske, men det staar daarligt til alligevel. Det er desværre ingen hyggelig Efterretning, jeg har at bringe Dig.“

„Hvad er paa færde da, Fader? — Jæt Dig ned og fortæl, hvad det er, som trykker Dig, Du ser jo saa bedrøvet ud.“

„Har Du ikke hørt, at Moe har gjort Konkurs?“

„Nej,“ svarede Wilhelm og rystede paa Hovedet. Nu forstod han altsammen.

„Ja, det er en dejlig Historie,“ sagde Proprietæren, „jeg er nok mere indviklet i Moes Affærer end baade Du og nogen anden har Greje paa, og da jeg ogsaa selv har en hel Del Gjæld, saa kan jeg nu ikke klare mig længer. Jeg er en ruineret Mand — jeg ejer ikke Spigeren i Væggen, som man siger.“

Fader og Søn sad begge en lang Stund uden at sige et Ord, men Tankerne arbejdede saa meget destomere.

„Nej, jeg maa nok afsted for at komme tidsnok til Toget,“ sagde dem Gamle og rejste sig. Sønnen fulgte ham ned til Jernbanestationen, og da han saa sin Fader gaa ind i Rupeen og lagde Mærke til hvor gammel og bøjet han var blevet i den sidste Tid, kunde han neppe holde Taaerne tilbage.

„Gils Moder og sig, at jeg kommer hjem førstkommande Søndag,“ sagde han. Den omtalte Landtur tænkte han ikke mere paa.

Hvad skulde han nu tage sig til? Han var ikke istand til at læse mere den Dag. Han vilde ogsaa helst undgaa at træffe nogen Venner, da han var i altsfor daarligt Humør til at tale med nogen. Saa gik han ned paa Fæstningen og satte sig paa en Bænk. Der var saa stille dernede; kun to gamle Fruer sad paa en Bænk længere borte.

Saa gik vuggede Aftenvinden Trærnes Grene, og Blad for Blad faldt ned.

Han tænkte paa sit Hjem og sine Forældre. Bag ham laa Fortiden, Barndommen og Ungdommen som en solbelyst Eng under den klare, blaa Himmel, medens Fremtiden stod for ham som en Række af mørke Drømmebilleder i en urolig Halvslummer.

Hvad skulde han gøre nu? Hvorfra skulde han faa Penge til at fortsætte sine Studier med? Nu kunde han ikke vente at faa mere fra sin Fader. At laane havde han ikke lyst til, det havde han aldrig gjort. Hvem skulde han forresten ogsaa laane af?

Aldrig havde Livet forekommet ham saa mørkt og tungt som denne Dag.

Udover laa Fjorden blaa og rolig; Aftenjolen lagde en gylden Stribe over den let krusede Flade.

Hvormange livstrætte Mænd havde ikke før endt sine Dage under disse klare Vover, der var jo ogsaa Plads nok for ham. — Men Sjælen da — hans udødelige Sjæl — og saa hans Mor derhjemme, havde ikke hun Sorg nok alligevel?

Forstræffet over disse mørke Tanker, rejste han sig og gik afsted med raske Skridt. Nej, saa fejt var han da ikke, at han ikke turde se Livet imøde. Han trak et langt, dybt Suk og hvistede: „Gud fri mig fra saadanne Tanker!“

Nogle Uger senere gik Wilhelm Sten ud en Eftermiddag for at leje Værelse. Han havde jagt op der, hvor han boede, fordi hans Værelse var for kostbart, nu maatte han nøje sig med et mindre og tarveligere.

Han stod netop udenfor en Port og stirrede paa Husnummeret, der var noget utheligt, da en kraftig Haand slog ham paa Skulderen, og han hørte en Stemme bag sig:

„Goddag Wilhelm! hvad er det, Du lurar paa, Gut?“

Han vendte sig pludselig og saa sig om. Bag ham stod en kjæft Sømand, med solbrændt Ansigt og mørke Mustascher. Det var hans Ven, Styrmænd Myhre.

„Nej, men er det Dig da, Jakob, naar kom Du hjem?“

„Vi kom ind paa Havnen inat.“

Den kjæfte Sømand tog Studentens bløde Haand og knugede den mellem begge sine brune, haarde. „Hvordan lever Du da, Wilhelm? Du læser vist for haardt Gut; Du er jo blevet saa bleg og mager siden jeg saa Dig sidst.“

Efter nogle Minutters Samtale ude paa Gaden, bad Jakob Myhre sin Ven følge med ind i det nærmeste Hotel.

Det varede ikke længe, førend de to Venner havde fortalt hinanden alle sine Oplevelser i de sidste Aar. Hvor det lettede den unge Students Sind at have fundet en Ven, som han aabent og uforbeholdent kunde fortælle alt, hvad der laa ham paa Hjerte. Han havde haft Venner nok, kanske altsfor mange, men ingen hvis Hengivenhed han saa trygt kunde stole paa som Jakob Myhre. Og endnu mere lettede det hans bekymrede Hjerte, da Vennerne tilbød ham at laane alle hans sammenpærede Penge til at fortsætte Studierne med.

„Du ved jo, Wilhelm,“ sagde han, at jeg har endel Penge i Banken; det er jo Meningen, at jeg skal lægge dem i en Skudepart, men det kan ikke blive paa nogle Aar endnu. Hvad jeg har, maa Du gjerne faa laane, og kanske jeg ogsaa imidlertid kan skaffe Dig nogle flere. Du kan jo betale mig tilbage igjen, naar Du bliver Doktor; da tjener Du vel Penge som Græs, ikke sandt, Wilhelm?“

Wilhelm Sten havde nu for længe siden bealt sin Gjæld tilbage med Renter, og Jakob Myhre haade allerede flere Aar været Kaptejn ombord paa sit eget Skib. De to Venner havde ikke seet hinanden paa flere Aar, sjældnere og sjældnere havde de vekslet Breve, men dog var de begge fuldstændig forvisjede om, at de ejede hinandens gjensidige Hengivenhed. Doktor Sten vidste ikke, at hans Ven var kommen tilbage fra den sidste Rejse, førend der kom Bud efter ham, at Vennerne laa betænkelig syg.

Var det ikke saa tilgiveligt, om han rev sig løs fra Hjemmet, sin Familie og sine Venner selv paa en Højtidsaften som denne, naar det gjaldt endnu engang og maatte den sidste at gjenjse sin oprigtige Barndomsven?

Maanen stod højt paa Himmelen og kastede sit usikre Skin henover Skovtoppene paa begge Sider af Bejen; Grantæerne stod frosne, med dækte med tunge, bøjede Grene. Hesten gik i jent Trav henover den frosne Landevej, det sturede under Slæden, og Bjældeklangen lød ensformig, opigjen og opigjen.

Doktor Sten drog Huen længere ned over Ørene og trak Kraven paa sin Rejsetullup højere op; det var bitterlig koldt den Aften.

Endelig svingede de ind paa en smal Sidevej og ned gennem en Allé, der førte lige hen til Kaptejn Myhres Hjem.

Doktoren talte en Stund med sin Vens Hustru i Værelset udenfor, saa gik han ind til den Syge.

Lampen brændte med svagt Skin; alt var lyst og stille. Et Øjeblik blev han staaende og betragte den Syge, der laa i en urolig Halvslummer og ikke mærkede hans Komme.

Paa Væggen hang et Billede af Kaptejn Myhre. Der gjentjendte han sin Ven, som den kjætte, kraftige Sømand, han for nogle Aar siden havde sagt Farvel til og ønsket lykkelig Rejse, da han skulde ud paa en længere Tur; han som han aldrig havde hørt havde været syg, undtagen naar han som Smaagut klagede for Landpine.

Hvilken skjærende Modsigning mellem dette Billede og den blege, udtærede Skikkelse derhenne paa Sygelejet, det var, som havde Døden allerede trykt sit Stempel paa hans Pande.

Bludselig slog den Syge Dørene op. Lægen bøjede sig over ham og spurgte: „Kjender Du mig, Jakob?“

Et mat Smil gled over det blege Ansigt, medens han hvistede nogle halvt uforstaaelige Ord. Lægen satte sig ned, tog hans Haand, talte Pulsslagene og lyttede til hans Aandedræt. Derefter læste han Recepten paa Miksturen og Draabeflasken, som stod paa Bordet; det var netop den samme Medicin, som han selv vilde have ordineret. En Stund blev han siddende ved Siden af Sengen, medens den Syges Blik hvilede vemodigt paa ham. Fru Myhre sad længere borte i Værelset og tørrede sine Øjne med Lommeklædet; hun forstod, at Doktoren ikke kunde give hende noget Haab.

Med Bedrøvelse maatte Doktor Sten erfare, at han intet kunde gøre for sin syge Ven. Han rejste sig, bøjede sig over ham og tog hans Haand for at sige Farvel. Den Syge kunde intet svare, han fæstede Dørene paa ham, men da Lægen aabnede Døren for at forlade Værelset, raabte han hurtig: „Wilhelm!“

Doktoren gik tilbage, bøjede sig atter over ham og spurgte, hvad han vilde. Det varede længe, førend han kunde svare noget; endelig hvistede ham: „Paa Gjenhyn deroppe!“

Da Doktor Sten atter havde sat sig i Staden, og Hesten travede afsted gennem den vinterklædte Allé, hvor Maanen skinnede ind mellem de frozne Grene, da var det, som om Nordvinden, der just forbi hans Øren, atter hvistede: „Paa Gjenhyn deroppe!“

Var det nu sidste Gang han havde seet sin intime Barndomsven? — Ja, det var sikkert sidste Gang. — Det var, som om noget begyndte at snøre sig sammen derinde i Brystet, der kom noget fugtigt i hans Øjne.

„Paa Gjenhyn deroppe!“ ja — det var noget han altid havde tænkt saa lidet over; naar han fulgte en Ven til Graven, saa var det som et Farvel for sidste Gang. Han var saa vant til at se Sygdom og Død; det var jo hans Livskald at færdes derude blandt den kjæmpende, lidende og døende Menneskehed.

Erindringerne strømmede ind paa ham, glade og vemodige, i Billede paa Billede gled Livet ham forbi.

Hvormange sorgløse Dage han og Jakob Myhre havde tilbragt sammen dengang de legede som Børn! Der var seet mange Forandringer siden den Tid. Og nu skulde de stilles for bestandig.

Han forsøgte at jage disse vemodige Tanker bort; naar han bare kom hjem til sin glade Hustru, den festlig oplyste Lejlighed og alle de muntre Venner, som han vidste var samlet der denne Aften, saa skulde han nok gjenvinde sit gamle gode Humør.

Han smeldte med Svøben og slappede Lommerne. Men Stoven stod hvidklædt paa begge Sider af Vejen, Maanelshjet glitrede paa de frozne Grantroner, og Aftenvinden sukede gennem Grenene. Det var, som om alt omkring ham hvistede: „Paa Gjenhyn deroppe!“

Aftensbordet var allerede dækket i Doktors Hjem, de varme Ketter dampede paa Kjøkkenet, og Fruen gik utaalmodig frem og tilbage gennem Værelserne og ventede.

Man kan let tænke sig hvilken Jubel der blev, da det ringede paa Entreklokken, og Husets Herre traadte ind.

Først gik han ind i Køgeværelset, hvor nogle ældre Herrer sad omkring Bordet med sine Piber. Efter at have opholdt sig der i nogle Minutter, smuttede han gennem Portieren, der var truffet godt sammen forat Røgen ikke skulde trænge ind i de andre Værelser. Derinde var Ungdommen samlet. Han Nicce sad ved Pianoet og ledte i Noderne efter et Hefte af den nyeste Musik, som var udfømt til Jul. I Værelset indenfor sad nogle ældre Fruer i en lun Passtiar.

Han blev formelig træt af alle disse almindelige Dykningsringer og Gratulationer, som blev rettede til ham i Anledning hans firtriarige Fødselsdag, og sølte sig lettere, da Døren til Spijkestuen endelig blev aabnet og Dampen af de varme Ketter strømmede ham imøde; for ingen kunde vel et prægtigt Aftensmaaltid smage bedre, end for ham, der havde tilbragt flere Timer ude i den kolde, friske Luft.

Et Par Dage senere, da Doktor Sten en Morgen aabnede sin Brevkasse, fandt han et Brev med sorte Kanter. Det var fra Kaptejn Myhres Hustru, hun underrettede ham om sin Mand's Død.

Doktoren sad længe alvorlig og tankfuld med Brevet i Haanden. Efter Afteden med Benmen hin Aften, var der indtraadt en Forandring i hans Liv.

Han havde saa gjerne ønsket at følge sin Ven til Graven, men den lange Vej og hans knappe Tid hindrede ham derfra.

Saa gik han selv hen i en Blomsterbutik og bestilte en kostbar Krands, og paa den mægtige, hvide Silkesløjse, som blev fæstet til Krandsen, lod han trykke:

„Paa Gjenhyn deroppe!“

Paaskemorgen.

Jesus hviler,
Folket iler,
Folket iler til Kristi Grav;
Dejlig er Stunden,
Sol er oprunden,
Sol er oprunden af Sorgens Hav;
Jesus hviler,
Folket iler,
Folket iler til Kristi Grav.

Sorgtungt Hjerte,
Glem din Smerte,
Glem din Smerte, han lever end;
Fri og forklaret,
Har han forsvaret,
Har han forsvaret Dig Syndres Ven;
Sorgtungt Hjerte,
Glem din Smerte,
Glem din Smerte, han lever end.

Salmesangen,
Klokkeklangen,
Klokkeklangen saa mange Aar,
Budskabet bragte
Inderlig, sagte
Hvisked den Ord, som Du godt forstaaer,
Salmesangen,
Klokkeklangen,
Kaldte paa Dig saa mange Aar.

Højt slaar Vover;
Ovenover,
Ovenover din Frelser er;
Han kan dem binde,
Sejr skal Du vinde,
Sejr skal Du vinde, hvad vil Du mer?
Højt slaar Vover;
Ovenover,
Ovenover din Frelser er.

Stenen tvinger;
Herrens Finger,
Herrens Finger blir Stenens Fald,
Og naar han kalder,
Engang dog falder,
Engang dog falder din Byrde al.
Stenen tvinger;
Herrens Finger,
Herrens Finger blir Stenens Fald.

G. S.

Faast i Isen.

[Til Billedet.]

Naar man om Vinteren sidder hyggeligt ved Kaffelovnsilden og ser Sneen flokke sig bag Ruden, eller naar man paa en klar Frostdag i flyvende Fart glider hen over Skøjtebanen, saa kan man le ad de 20 Graders Kulde, som vi iaar have oplevet, ja endog til en Tid finde det behageligt. Ganste anderledes stiller Sagen sig paa Havet, ikke just fordi Sømanden søger Rindens ubehagelige Indflydelse — dertil er han altfor haardfør og desuden i Regelen altfor godt paaklædt — men fordi Isen i vore hjemlige indsnævrede Farvande kan blive en alvorlig, ja uovervindelig Hindring for Sejladsen og berede Farer, som de, der kun færdes paa Landjorden, ikke gjøre sig noget Begreb om. Sejlskibene vove sig aldrig i Raft med Isen, men lægge heller op til bedre Tider, og hvis de ved at passere Stagen finde Iffsignalet hejst, holde de det hellere gaaende i Nordhøen eller søge Nodhavn efter Omstændighederne i Kristianssand eller om muligt i Fredrikshavn. Underledes med Dampskibene. Disse, der jo i Almindelighed ere byggede af Jern med en skarp Boug og benytte den under Vandfladen anbragte Strue som Drivkraft, have altid en Mulighed for at kunne skjære sig igennem Isen, naar den ikke er for tyk. Da enhver Dags Forlængelse af Rejsen koster Rhederiet mange Penge, gjøre vore flinke Kaptejner alt muligt for at „forcere“ Isen, ofte med Fare for Skib og Ladning. Ved en saadan „Forcering“ kan det imidlertid hænde, at et Skib runder sig fast, det vil sige, hverken kan komme frem eller tilbage og derfor ikke kan gjøre andet end afvente en Spredning af Isen. Værre er det dog, naar Isen i et saadant Tilfælde begynder at „strue“, eller naar den kommer i Drift. I første Tilfælde er mangen en velbygget Jerndamper bleven knust i Løbet af 10 Minutter, i sidste Tilfælde er man udjat for af Isen at blive ført ind paa en Grund, hvor en Stranding i Regelen er uundgaaelig. Vel er der i begge Tilfælde en Mulighed for, at Mandskabet kan redde sig paa Isen, men hvis Afstanden fra Land er stor, vil man let indse, at de ogsaa i dette Tilfælde, udsatte for Kulde og Sult og for de Farer, som ligger i selve Vandringen paa Havet, have meget at glemme. Naar et Skib udsendes paa en Nordpol ekspedition, bygges det saaledes, at det har den størst mulige Modstandskraft mod Isen. Dette er derimod ikke Tilfældet med vore almindelige Jernskibe, som kun undtagelsesvis skal føre denne Kamp. Kun de saakaldte Isbrydere, der anvendes til at bane Vejen for andre, eller til at holde en fortere Forbindelse aaben, bygges efter: Nordpol-Systemet, d. v. s., Bougen rundes af omtrent som Brystet paa en Svane, Forenden lægges højt og Agerenden dybt, og Skruen anbringes saa langt under Vandfladen som muligt. Meningen dermed er den, at Skibet skal kunne løbe med Forenden op paa den faste Is, knuse den med sin egen Vægt og saaledes bane sig Vej. Vi ville haabe, at det Mod og den Dugtighed, som vore Dampskibsførere har udvist i denne strænge Vinter, maa finde sin Belønning.

F.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Ud-gave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

Ved Paasketid. Digt af G. S. — Hven er hun?
Af Jeanie E. Gould [Fort.] — To Venner. Af Lind.
— Paaskemorgen. Digt af G. S. — Skovvej. [Billedet.]
— Boghandler Albert Sammermejer. [Med Fortæ.] —
Aften ved Elven. [Billedet.] — Faast i Isen. [Med Billedet.]